

TSUNAMI

IV/1

prosinac 1906

Lenka

Ukolébavka pro Kryštůfka

/Josef Ranzlík/

Kryštůfku,
šeptej si se mnou a nespí,
budeš si špitat, víš,
nějakou pohádku nejspíš,
jen tiše a tiše,
ať nevzbudíš dům,
to jen ty smíš slyšet,
jak tma do tmy buší
bum, bum a bum,
bumbalály
bum.

Říká se, říká, že světem chvějí
zimnice a křeče
a za městem mu vyzvánějí
večer co večer,
ó bude prý zle, a co jenom počít...
Kryštůfku, nespí, otevři oči,
kdo chce zkřivit vlásek malým Kryštůfkům?
Všem srdíčko stejně tluče
bum a bum a bum,
bumbalály
bum.

Zítra je neděle, Kryštůfku, nesmíš spát,
to by bylo,
abys tak neviděl sníh, který v noci spad,
střechu bílou.
Půjdeme spolu k tramvaji,
šapity šap a jako vrány,
to tramvajáci mávají
na všechny světové strany,
Kryštůfku máj.
A nevadí, že v obchodech
mají i pohřební věnce,
pojedem koupit vánoce
a míšu malé Lence...

a ~~zkrátka~~ potom poodestujem,
lidé si myslí, že jdeme jen tak,
a my zatím plujeme,
po necestách i po cestách
a od rovníku k Antarktidě,
my máme koráb se stěžněm,
který je dlouhý jako týden,
ten stěžňen sahá
skoro až k oblakům !
Slyšíš vlny do skal zvonit
bim a bem a bum,
bumbalály
bum ?

Až procestuješ devět moří,
Kryštůfku můj,
pak z předmoří i ze zámoří
oknem domů do postýlky
horempádem pluj.
Potom spí jak spáči apaví.
Žádní hadi nezasyčí
z husté trávy,
žádní vlci
z hor a lesů nezavrčí,
žádné černé vlaky,
křížem krážem převázané
ostnatými dráty
ne-po-ve-zou te-mnou no-cí
/bum a bum a bum/
tuny dětských slz a kůstek
žravým kamínům,
spí, Kryštůfku,
všechna přání
splní se ti po tom spaní,
přijdou rána
čistounká jak lesní panna,
každé bude
ve tvých očích vykoupané,
v Kryštůfčích -
a to je, pane !

. . .

Jeden můj starý známý
je tak trochu blázen
Chodí s pětikoruncou kupovat květiny
Pro sebe a myslí si že za to něco koupí
A chytá mouchy
Snad místo lelků
A když mu kytky zvadnou tak je dá té alečně
Ona mu je omalτί o hlavu
A on vztoky brečí nad tou nespravedlností
Jde sbírat špačky od cigaret Co kdo na zem zahodil
Pak si sedne na lavičku A vyhřívá se na Slunci
Dlaň má plnou nedopalků
Tak si zapaluje jeden za druhým A užívá si

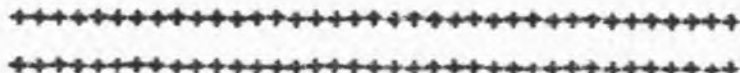
Najednou přijde strážce pořádku Spravedlnost sama
Řekne mu:Občane,proč tady budíte veřejný pohoršení?
Můj přítel se ani nezaučí na odpověď
Sebere se a jde do hospody A tam se nádherně opije
Teď neví jestli ze srozumění A nebo z piva
Když přijde zavírací hodina které se bojí
Jde domů
A nakrmí ptáky v klecích

Druhý den s hlavou bolavou vypustí všechny
Kdo má furt krmit tu havěť boží
Sedne si tiše na bobek a pláče

....

Unaven stálým přemítáním
A usínám v polovině nápadů
mlčím
Jenže Ejhle to ticho hraje
A bohatá harmonie i též rytmu
se nese
A slyším touhu převeliké vzájemnosti
Znám znám
hrajte dál !

/ Franta Brabeneč /

Petra Rusá

Všichni se ptají - jsi-li krásný
a nikdo - jestli mě máš rád
Všichni se ptají - máš-li auto
a nikdo - co chceš dokázat
Co se to s těmi lidmi stalo ?
Jak se jen mohou takhle ptát ?
Láska je pro ně strašně málo
- a dovedou jen předstírat ?
I teď mě z jejich řečí mrazí
mrazí od hlavy po paty
Nikdo sex neptá - jsi-li dobrý
a všichni - zda jsi bohatý

/ příspěvek zaslala Jezinka, moc
díky a hodně štěstí v novém
roce a kupu inspirace /

.....

Uklid růžový pokoj
rozsviť svíčku
nalej lehké víno
a čakej
Až přijde Misa
v růžové fize
nevyplaš ji
svou hluchostí

Pak tě políbí

Čekal jsem nad vínem
v uklizeném pokoji
Den
Léta
Nepřála
V pokoji lahev piva
s balíček směsí co dům dal
v popelníku páchnoucí Zora
Tu mně něco uchopí pero
a píše
Vzhlednu
Kladík s bíbren
v odřených riflích
s modrou kytkou
Já jsem tvá Misa...

Sam tam přichází
a je neučesaněj
jako má
povídání

Sedím nad pár sešity TSUNAMI
a mám dojem, že je mi stále 18-20
let a bavím se jak na čajích
o páté, na "textepílech", večerech
mladých. I když má tělesná schrán-
ka silně chátrá, duch je ve vašich
létech. A tak si niste "sanepitu"
ordinuju vaše verše a povídání
a je mi fajn.

Lenko, Táto, Dědku, Piskle a všichni ostatní,
díky vám, pokračujte a i přes těžkosti
realismu buďte optimisté. A to je vlastně
i mé přání všem příznivcům TSUNAMY i TSU-
NAMI do roku 1987.

Včelka

Jak to bylo s radiátory

aneb Zima-story před Silvestra

9.9.1986 "Milý Dědku,

Tak jsem se právě kvůli tobě a své blbosti pěkně odřela. Šla jsem si totiž vedle pro dopisáky a zapoměla jsem, že uprostřed místnosti jsou nové radiátory, které začínáme pomalu zabudovávat. Takže jsem je trochu poškodila. Ale chtěla jsem začít úplně jinak..."

Takhle nějak tedy začínal ten dopis, který jsem dostal začátkem září dnes už téměř loňského roku. To jsem ještě netušil, jaká historie se z něho vyklábe a co z toho vyplyne pro mě... Ten pravý začátek celé té "zima-story" se však odehrál již dříve a vypadal nejspíš takto:

2.1.1986 "S těma kama se musí něco dělat, takhle to dál nejde!" zvolal otec jednoho večera a vstal z ojídně pohovky tak prudce, že srazil hlavou jeden z pěti rampouchů visících z lustru. "Tohle zahřívání je moc drahý!" osunul prázdnou láhev od rumu a již klidnějším hlasem dodal: "Mámo, podej kalkulačku, zavedeme etážový topení." A stalo se - brzy... Další dopis však vypadal takto:

24.9.1986 "Milý Dědku, radiátory se mají fajn, visí na svých skobách, mají z té výšky přehled a užívají si dovolenou - nezaslouženou! Stále ještě schází jeden radiátor a kotel nefunguje. Ovšem mám ověřeno, že do poloviny října má být teplo, šance zmaranout se tedy zatím škrťá..."

Tehdy ještě Lenka chudák netušila, že si dělám poznámky o všem, co se týká těch nešťastných zebrováných těles. To jsem jí prozradil až později: /v předcházejícím odstavci si všimněte zvláště slov "do poloviny října/

28.10.1986 /1/ "Ahoj, Dědku!

...tě беру za slovo, že odyseu o radiátorech zpracuješ do TSUNAMI, mám to tady od tebe potvrzené modré na bílém, takže se určitě můžu zečít těšit. A jestliže bych měla popsat současnou situaci, tak až na dva jsou už všechny radiátory spojeny trubkami, ti dva samotáři budou taky tenhle týden "alikvidování". Já na noc jsem už taky jinde, ta zima mě přestala bavit. Takže večer si беру z postele matraci, hodím si ji do obýváku na zem a to se tam pak spím, paráda. Aspoň nemohu spadnout s postele..."

To je celá Lenka, z nouze udělá etnost. Ale líbí se mi její optimismus, máme totiž už

6.11.1986 "Ahoj, milý Dědku!

...abys nebyl ochuzený o další zprávy - radiátory visí na zdi, trubky jsou komplet; ale zítra má teprve přijít kominík, aby prohlédl komin /co jiného, vidí? a ještě snad do konce týdne by měli přijít na vyvločkování kominu /práce prý na hodinu, ale nejsou lidi/. A jestliže během příštího týdne přijdou topenáři, další víkend už budeme trávit v teple... Jo a ještě něco - trubky jsou už pěkně béžové, radiátory zatím šedozelené, ale prý se taky budou natírat. Škoda, vypadalo by to pěkně zajímavě..."

Situace se mění každým dnem. 24.11.1986 již vypadá takto:

"Nazdárek, Dědku,

tak se teď bavím, smíchy se za břicho popadá. Dneska přišel z OPS dopis - objednávku na vyvložkování kominu zadali na 2.kvartál 1987! A ty ses těšil, že svůj "román" dáš už do silvestrovského čísla TSUNAMI, je mi tě líto. I když, zázraky se prý občas ještě dějí, zkusme tedy aspoň chvíli na ně věřit. Nebo přece jen budu spát na zemi až do června? Ne, jako příprava na léto by to zas nebylo nejhorší, co říkáš?"

Málem to taky tak dopadlo. Naštěstí pro rodinu se však nějaký ten zázrak stal a příprava na léto se nekonala. Ale nepředbíhejme událostem...

4.12.1986 "Hlášení o stavu radiátorů:

Je 19 hodin a jsem v klubu - utekla jsem před zimou. Včera bylo večer konečně všechno hotovo, taška s plynařem připojili kotel a radiátory začaly hřát. Jenže po půlhodině zjistili, že hřejou vždy jen z poloviny - dole ve sklepě špatně naveřili dvě trubky - prostě je přehodili. Takže ještě večer jsme sháněli bomby s plynem na svařování - taška s bráchou to dělali do tří do noci /o mně taška prohlásil, že jsem jen do postele, takhle jsem dopadla, když jsem mu řekla, že půjdu zatím připravit spaní/. Jenže to pustili a zjistili, že to zase nejde. Dneska jsem přišla domů a radiátory hřejou ve 3/4 domu, ale u mě se například vůbec neobtěžují pracovat!..."

A ve stejné obálce:

21.30 hod. "Dědku, topíme! Je tu krásně teplo i když u mě v pokoji hřeje zatím jen jedna roura, zato podle dvou zdí! Ale tenhle stav je prý u nového topení normální, do tří dnů si to má teplá voda prorazit sama, takže se těším.

Teplu zdar a tvému románu

ještě větší !!

/Že bys to stihnul do příštího pátku? /."

A tak tady ten román máte, Lenka nejspíš netuší la, že místo tvoření "románu" všechno doslova opíšu... Takže autorská práva jsou vyhrazena jí - mně žádné stížnosti neposílejte - nemám s tím nic společného! Jinak vám přeju do toho nového roku hodně tepla - tělesného /ve větší alužnosti/ i toho duševního !

Ahoj

Dědek

P.S. Nestíhám termíny - dneska je sobota.

Že bych se dal k OPS ?

.....

A co k tomu ještě dodat ? Snad jenom to, že teď mě doma "sužuje" trochu jiný problém - proč je všude takové vedro ?....

Lenka

MINI PORTRÉT

TSUNAMI

o o o

Chce se mi plakat ?
Mám se smát ?
Stokrát si říkám:
Má mě rád ?
A po stoprvé odpovím:
To se snad nikdy nedovím

Proč ti tu ruku nepodám
proč nevezmeš mě za ni ty
Bojíš se nebo je ti jedno
že jsme vlastně každý sám...

Až zase přijdeš, najdeme svůj sen
Zavřeme oči, ty mě políbíš
a to znamená - nejsi sama,
s tebou jsem...

oo

Ahoj, Lenko,

abych řekla pravdu, trochu jsi mě zaskočila. Ale zkusíš Ti tedy napsat něco o sobě, i když je kvalitou neručím.

Začnu tedy od začátku. První básničky jsem skládala už v mateřské školce. To víš, takový dětský básničky, no a na základce jsem byla hrozně známá tím, že jsem skládala popěvky na učitele a neoblíbený lidi, s hlediska nás-děti. Asi pěkně koukáš, odkud moje básnění přemění, viděly kromě toho jsem už od mateřské školky hrozně ráda četla. No, čteš dobře-od mateřské školky. Mám totiž o rok staršího brácha. Když začal chodit do první třídy a učil se číst, já jako ctižádostivá sestra musela mít všechno jako on - a tak jsem se učila číst s ním. Například ti teď pro zpestření, co se mi jednou stalo, vyprávěla mi to mamka.

Já jsem byla vždycky hrozně organizační talent /i když teď už mě to trochu opouští/. Jednou jsem si pěkně shromáždila děti z našeho oddělení kolem sebe a předčítala jsem jim pohádku. Jenže v tom z vstoupila do třídy naše soudružka učitelka a když mě uviděla, zůstala stát jako oparvaná. Abych pravdu řekla, stát se tohle na praxi mně, asi taky budu koukat jako spedlá s Kšáice...

Láska je jako mlha -
opřede tě oparem štěstí,
pěvučinou poznávání
a pak se pomalu vytratí...

Láska je jako déšť-
nejdřív jen tak poprchává,
potom krásně zaprší,
někdy je s hromem a blesky,
-ale co až vyschne ?

Vlastním psaním básniček - jako prostě, že bych
si řekla "Teď něco napíšu", nebo přemýšlela o tom,
že vůbec něco napíšu, jsem se nikdy nijak svléšř
nezabývala. Jen jsem si třeba skládala jednoduché
básničky, které se mi hodily při výstupu na peda-
gogické praxi. To víš, děti chtějí pořád něco nové-
ho a snaž se, učitelko, když nechceš, aby klobily!..

Láska je jako slunce
-dá ti sílu,
hřeje,
ale dokáže i spálit.
Ať však svítit nepřestane,
ať je stále zářivým dnem.
Nesmí být temnou nocí....

Ale abych se vrátila k tomu vlastnímu psaní, Při-
vedlas mě k tomu vlastně Ty na letošní brontárně.
Tam jsem tak nějak zkoušela skládat slůvko k slův-
ku, verš k verši....

Zaposlouchej se
a piš,
piš o věcech, které znáš,
o kterých víš.
Zkus napsat třeba básničku,
několik veršů,
Přemýšlej proto jedna sloka stačí.
jedna sloka stačí.

zapolouchej se
a piš.....

A tak jsem to zkusila. Občas jsem se přitom
i pěkně vyblbla, vzpomínáš třeba na Paridův
soud?...

Silný sval a sem tam šrám,
krásný princ je Parid sám.
Na hlavě má sem tam vlas,
kterým okouzluje nás.
Nikdy času neutrácí,
celý den nás honí k práci.
Když nazuje si holiny,
vyarpe i maliny.
Trénuje i otužení,
do vody se vrhá bez odění...

No, a pak jsi mě ještě poprosila, jestli bych ješ-
tě něco nenapsala. Dlouho jsem nevěděla, jak na
to. Naštěstí mám na internátu Lucku, spolubydlí-
cí, která taky piše. A tak jsem to zkusila znovu.
Snažila jsem se vylíčit, jak mi právě je, co zrov-
na cítím...

Ústa jsou záchytným bodem
mým Dobrě naděje
Pojď,
obejmi mě,
polib,
ať se naše láska nerozplyne
jako fata morgana
v moři všednosti...

•
Teď mám zase několik nápadů, ale nemám čas je napísat, je to tedy hrozněj fofofr. Zkoušení, písničky, skoušení... pořád se to stereotypně opakuje. I když občas je změna: skoušení, skoušení, písničky spod. Dneska jsme třeba psali z češtiny, pajdy, praktika didaktické techniky. No, nemá se nic dělat, smutný je život študácký...

Zatím se tedy máj fajm a já se zase ozvu, až mě zas přepadne básnický choutky.

Jmenuje se Martina Klosová, v TSUNAMI i jinde ji znáte spíš pod přezdívkou Piskle. V současně době studuje poslední rok na střední pedagogické škole, po ukončení školy byste ji našli s dětmi v některé mateřské škole, pravděpodobně v rodném Trutnově...

Piskle, díky za básničky i za krásné povídky a opravdu brzy zase sboj, těšíme se.

Život je jako v řece voda,
včera průzračná, dnes zas zkalená,
jindy tichá je, hned zas rozbouřená...

Přeji všem příznivcům TSUNAMI dobrou
plavbu při sjíždění vaší řeky, sluneč-
né počasí a prima partu

Lenka

•

TSUNAKI

ročník IV., číslo :

odpovědná redaktorka:

Lenka /Alena Tučimová, Zahradní 218,

431 51 Klášterec nad Ohří,

tel.935765/

veškeré připomínky, názory a kritiky zasílejte
na její adresu

nevyžádané příspěvky se nevracejí

toto číslo vyšlo už 24.12.1986

uzávěrka dalšího čísla:?? /další číslo vyjde

jen tehdy, pokud bude dostatek vašich

příspěvků ! /